

SEKSIONI I KATËRT
ÇËSHTJA VRIONI DHE TË TJERËT V.KUNDËR SHQIPËRISË
(Numri i aplikimit 35720/04 dhe 42832/06)

VENDIM
(Kompensim i drejtë)
STRASBURG
7 dhjetor 2010

Ky vendim merr formën e prerë nën rrethanat e paraqitura në nenin 44§2 të Konventës. Ai mund të bëhet subjekt i një rishqyrtimi për qëllime editoriale.

Në çështjen Vrioni dhe të tjerët v.Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), e mbledhur si një dhomë e përbërë nga:
Nicolas Bratza, President

Lech Garlicki

Liljana Mijovic

David Thor Bjorgvinsson

Ledi Bianku

Mihai Poalelungi

Vincent Anthony de Gaetano, gjykatës

dhe Lawrence Early, Regjistrari i Seksionit

Pasi diskutoi në privatësi më 16 nëntor

Lëshon vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në këtë datë:

PROCEDURA

1. Çështja e ka filluesën me dy aplikime (nr.35720/04 dhe 42832/06) kundër Republikave të Shqipërisë dhe Italisë të paraqitura në Gjykatë në bazë të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe të Lirive Themelore (të Konventës) nga dy shtetas shqiptarë, z. Shahin Vrioni dhe z. Oliver Vrioni dhe dy shtetas italianë, z. Dario La Francesca dhe z. Gherardo La Francesca. Aplikuesit u ankuan se ka pasur thyerje të nenit 6 § 1 të Konventës, neni 1 të protokollit nr.1 ndaj Konventës dhe nenit 13 në lidhje me nenin 1 të protokollit nr.1.

2. Aplikuesit u përfaqësuan nga znj. L.Sula, avokate që e ushtron profesionin e saj në Tiranë. Qeveria shqiptare (Qeveria) u përfaqësua nga agjenti i saj, znj. E. Hajro.

3. Në vendimin e marrë më datë 29 shtator 2009 (vendimi themelor), Gjykata njoftoi se ka pasur një thyerje të nenit 6§1 të Konventës dhe të nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës në llogari të autoriteteve shqiptare, të cilat nuk zbatuan një vendim të formës së prerë të gjykatës i cili i përcaktonte kompensim aplikantëve në vend të rikthimit të pronës. Më tej, Gjykata hodhi dritë mbi një shkelje të nenit 13 në lidhje me nenin 1 të protokollit nr.1 (*Vrioni dhe të tjerët v. Shqipërisë dhe Italisë*, nr.35720/04 dhe 42832/06, §§ 48-85, 29 shtator 2009). Gjykata i kundërshtoi ankesat e aplikuesve kundër Italisë si të papajtueshme, *ratione personae*.

4. Në bazë të nenit 41 të Konventës aplikuesit kërkuan shuma të ndryshme për t'u kompensuar.

5. Duke qenë se kërkesa për aplikimin e nenit 41 të Konventës nuk ishte gati për vendim, Gjykata e arkivoi të gjithë çështjen dhe ftoi Qeverinë dhe aplikuesit të parashtrijnë, brenda tre muajve nga data kur vendimi është bërë i formës së prerë sipas nenit 44§2 të Konventës, vërejtjet e tyre me shkrim mbi çështjen dhe në veçanti, të njoftojnë Gjykatën për çdo lloj marrëveshje që mund të arrihet midis tyre (*ibid.*, §§ 88-91 dhe pika 9 e parashikimeve operative).

6. Si aplikuesit edhe Qeveria i arkivuan vërejtjet brenda afateve që iu ishin përcaktuar. Nuk u gjet asnjë fakt mbi të cilin mund të sigurohej një marrëveshje miqësore.

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

7. Më 18 mars 1999 dhe 14 dhjetor 1999 Komisioni për Rikthimin dhe Kompensimin e Pronave në Tiranë (Komisioni) njohu kërkesën e aplikantëve për dy sipërfaqe tokash, respektivisht 1,100 m² dhe 537 m². Komisioni shpjegoi se ishte e pamundur që pronarëve t'i u kthehej trualli i tyre origjinal. Ai vendosi t'i u siguronte

aplikuesve një truall të lirë me përmasat 1,456 m², i cili ndodhej brenda hapësirave të zëna nga Ambasada Italiane, dhe iu kërkoi autoriteteve të paguanin për të kompensuar një truall me përmasat 181 m². Për më tepër, ai urdhëroi që pronësia e aplikantëve mbi këtë tokë të hynte në Regjistrin e Pronësisë së Tiranës.

8. Aplikantët ndërmorën një veprim civil duke pasur parasysh pamundësinë e tyre për të rimarr truallin prej 1,456 m². Bazuar në vendimin e Gjykatës së Apelit, në datën 29 tetor 2002, ishte vendosur që aplikuesit duhej të merrnin kompensim në vend të pronës së tyre origjinale në një nga format e përcaktuara nga ligji në përputhje me truallin me përmasat 1,456 m². Gjykata e Apelit pohoi se meqë trualli ishte pjesë integrale e planeve të Ambasadës Italiane, ai nuk mund të konsiderohej vakant dhe për pasojë nuk mund të shërbente për kompensim për aplikantët. Ky vendim u shqyrtua nga Gjykata e Lartë më 15 qershor 2004. Për pasojë, aplikantët do të merrnin kompensim sipas aktit të pronës për një total toke prej 1,637 m² (*shiko §§ 24-25 të vendimit themelor*).

9. Detaje të mëtejshme shpjegohen në vendimin themelor.

II. LIGJI VENDOR PËRKATËS

A. Akti mbi çmimin e tokës që kompensohet (ligji nr.7832 i datës 16 qershor 1996 - ligji për çmimin e truallit që kompensohet), “Akti i vitit 1994”

10. Akti i vitit 1994 përmbante kriteret që do të përdorreshin për përcaktimin e kompensimit financiar që do t’u jepej pronarëve të mëparshëm. Sipas aktit të vitit 1994 Tirana do të ndahej në tre zona A, B dhe C. Çmimi i referencës për pronën e pozicionuar në zonën A u përcaktua me 1,600 lekë shqiptare (e gjitha) për metër katror.

B. Vendimet e Këshillit të Ministrave (VKM) mbi hartat e vlerësimit të pronave (vendimi i Këshillit të Ministrave nr.555 i datës 29 shtator 2007; vendimi i Këshillit të Ministrave nr.139 të datës 13 shkurt 2008 dhe vendimi i Këshillit të Ministrave nr.1620 të datës 26 nëntor 2008)

11. Në bazë të tre vendimeve, dy prej të cilëve u miratuan në 1997-ën dhe një në 2008-ën, Qeveria aprovoi dhe deklaroi hartat e vlerësimit të pronës siç janë listuar më sipër. Hartat, të cilat do të përdorreshin në përcaktimin e shpërblimit të kompensimit financiar nga autoritetet përkatëse, përfshinin çmimin e referencës për metër katror në të gjithë vendin.

12. Vendimi i parë përcaktoi çmimin e tokës në rajonin e Beratit, Gjirokastrës, Vlorës dhe Dibrës; vendimi i dytë përcaktoi çmimin e tokës për rajonin e Lezhës, Dibrës, Korçës dhe Kukësit; vendimi i tretë përcaktoi çmimin e tokës për rajonin e Fierit, Elbasanit, Tiranës, Vlorës, Durrësit dhe Shkodrës. Vendimi i katërt përmbante një listë çmimesh të rishikuara për disa qytete të caktuara. Sipas atij vendimi, çmimi i referencës për metër katror për zonën në të cilën pozicionohej prona e aplikuesit u vlerësua me 180,000 e gjitha.

LIGJI

13. Neni 41 i Konventës pohon:

“Nëse Gjykata zbulon se ka pasur shkelje të Konventës ose të protokolleve, dhe nëse ligji i brendshëm i Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një shlyerje e pjesshme, po të jetë e nevojshme, Gjykata do të sigurojë kompensim për palën e dëmtuar”.

A. Dëmi

1. Parashtrimet e palëve

a. Aplikuesit

14. Aplikantët vlerësuan me 3,916,200 euro dëmin monetar dhe me 200,000 euro dëmin jomonetar.

15. Aplikantët pohuan se kompensimi duhej të përcaktohej në bazë të totalit të truallit prej 1,637 m² duke përfshirë truallin prej 182 m². Ata pohuan se e drejta e tyre për kompensimin e të gjithë kësaj sipërfaqe toke iu ishte njohur nga vendimet e Komisionit të vitit 1996 dhe 1999.

16. Aplikantët dëshironin që dëmi monetar të llogaritej në bazë të vlerës së tregut të tokës në fjalë. Ata nuk binin dakord me propozimin e Qeverisë për t’i aplikuar kriteret e cituara në këtë vendim Gjykatë, në çështjen e *Guiso-Gallisy v. Italisë* (kompensim i drejtë) (vendimi nr.58858/00, §§ 103-105, 22 dhjetor 2009), duke argumentuar se atyre nuk iu ishte shpronësuar asnjëherë toka ashtu siç kishte ndodhur me aplikuesit në çështjen *Guiso-Gallisy kundër Italisë*, nr.58858/00, §§ 78-97, 8 dhjetor 2005.

17. Gjatë negociatave me Qeverinë, aplikuesit kishin parashtruar tre metoda për llogaritjen e dëmit monetar. Në fund, ata propozuan se çmimi i referencës për metër katror për llogaritjen e dëmit monetar duhej të ishte 1,500 euro. Sipas tyre, ky çmim korrespondonte me çmimin e referencës për metër katror në vendimin e

Këshillit të Ministrave nr.1620 të datës 26 nëntor 2008. Duke u bazuar mbi këtë vendim të Këshillit të Ministrave, aplikuesit kontestuan propozimin e Qeverisë për të aplikuar çmimin e referencës prej 1,600 e gjitha, për metër katror, ashtu siç ishte përcaktuar në aktin e 1994-ës (*shiko paragrafin 10 më sipër*).

18. Më tej, aplikantët kërkuar që humbja e përfitimeve t'i shtohet shumës së dëmit monetar. Ata shpjeguan se pozicioni i pronës së tyre do të tërhiqte investitorët e pronave të ndërtonin godina të larta, ashtu siç kishte ndodhur me një truall ngjitur me truallin e tyre. Si rezultat i kësaj, ata do të kishin përftuar përfitime të larta. Aplikuesit parashtruan një kontratë investimi, të cilën e kishin përfunduar më 17 maj 2010 me një kompani ndërtimi. Për më tepër, humbja e përfitimeve duhej të përfshinte qiranë që ata do të kishin përftuar duke e lëshuar tokën me qira. Së fundmi, aplikuesit kërkuar që të aplikohet një shkallë interesi duke filluar nga viti 1996, vit në të cilin ata kishin institucionalizuar procedurat ligjore.

19. Si përfundim, vlerësimet e aplikuesve për dëmin monetar ishin si më poshtë:

Një truall me përmasat 1,456 m ² x 1,500 euro m ²	2,184,000 euro
Vlera e qerasë për periudhën 1 qershor 1996 - 1 qershor 2006	535,500 euro
Vlera e qerasë për periudhën 1 qershor 2006 - 1 qershor 2010	274,200 euro
Një truall me përmasat 181 m ²	271,500 euro
Interesi bankar për qiranë e vlerësuar për periudhën 1 qershor 2006 - 1 qershor 2010-651,000 euro	

Totali 3,916,200 euro

b. Qeveria

20. Qeveria pohoi se aplikuesve iu ishte dhënë e drejta për kompensim për një truall me përmasat 1,456 m², ashtu siç ishte vendosur nga gjykatat kombëtare. Ata e kundërshtuan kërkesën e aplikuesve për t'u kompensuar edhe për truallin me përmasat 181 m², i cili sipas tyre, nuk kishte qenë objekti i kontrollit të Gjykatës në vendimin e saj fillestar.

21. Qeveria përpunoi dy metoda për llogaritjen e dëmit monetar. Sipas metodës së parë të përlllogaritjes, ata propozuan përdorimin e çmimit të referencës për metër katror, siç ishte miratuar nga vendimi i Këshillit të Ministrave për hartat e vlerësimit të pronës (*shiko paragrafët 11 dhe 12 më sipër*).

22. Metoda e dytë e përlllogaritjes, të cilën ata e përkrahnin më shumë, bazohej mbi këtë vendim të Gjykatës në çështjen *Driza v. Shqipërisë*, nr.33771/02, § 137, ECHR 2007-XII (ekstraktet), të cilat i referoheshin “çmimeve ... të tregut të pronave në kohën e vendimeve të rëndësishme (vendore)”. Më tej Qeveria u mbështet mbi principin e kohëve të fundit, të miratuar nga Dhoma e Madhe e Gjykatës në çështjen *Guiso-Gallisay v. Italisë* (kompensim i drejtë), i cituar më sipër, sipas së cilit “data e cila duhet të merret në konsideratë për përcaktimin e dëmit monetar nuk duhet të jetë ajo datë në të cilën lëshohet vendimi i Gjykatës, por ajo datë në të cilën (aplikuesit) humbën pronësinë e tokës” (*shiko § 103 të vendimit*).

23. Si pasojë, duke iu referuar aktit të vitit 1994 i cili vazhdoi të aplikohet edhe kur e drejta e aplikuesve më në fund u njoh nga vendimi i Gjykatës së Lartë më 15 qershor 2004, Qeveria deklaroi se çmimi i referencës duhej të ishte 1,600 e gjitha për metër katror (*shiko paragrafin 10 më sipër*). Ata e kundërshtuan aplikimin e çmimeve të referencës të përfshirë në hartat e vlerësimit të pronës në vitin 2008, i cili ishte miratuar si rezultat i masave të përgjithshme të përcaktuara nga Gjykata në vendimin *Driza* (*shiko paragrafin 126 të vendimit*). Megjithatë, ata shtuan se të tilla harta ishin përdorur së fundmi për të llogaritur shpërblimin e kompensimit financiar për pronarët e mëparshëm dhe ato reflektonin vlerën reale të tregut, e cila kishte pasur tregues si të interesit po ashtu edhe të inflacionit.

24. Qeveria e konsideroi si hipotetike deklaratën e aplikantëve në lidhje me konstruksionin e një ndërtese të lartë në truall dhe humbjen e përfitimeve përkatëse. Fillimisht, ata argumentuan se prona e aplikuesve i ishte shitur Ambasadës Italiane. Së dyti, konstruksioni i një ndërtese do të varej nga lëshimi i një leje ndërtimi, por gjithsesi nuk kishte garanci se ajo do të sigurohej.

25. Më tej, Qeveria mbështeti mendimin se humbja e përfitimit duhej të llogaritej në bazë të një shkalle të interesit vjetor bankar, i cili aplikohet te dhënia e kompensimit. Megjithatë, ata nuk ranë dakord si me aplikuesit ashtu edhe me përlllogaritjen e qerasë që ata do të kishin përftuar nëse do ta kishin dhënë pronën me qira.

26. Qeveria propozoi që aplikuesve t'i jepej 21,000 euro për dëmin jomonetar.

a) Parimet e aplikueshme

27. Gjykata shpjegon se një vendim në të cilin gjendet një thyerje e ligjit e vendos shtetin përgjegjës përpara një detyrimi ligjor për t'i dhënë fund thyerjes dhe për të kompensuar pasojat e tij në mënyrë të tillë që ta rimëkëmbë sa më shumë të mundet situatën drejt gjendjes së mëparshme (*Iatridis v. Greqisë* (kompensim i drejtë) (QGJ), nr.31107/96, § 32, ECHR 2000-XI).

28. Shtetet kontraktuese të cilat janë palët e një çështjeje, në parim janë të lira të zgjedhin mjetet me anë të të cilave ato do të procedojnë me një vendim tek i cili Gjykata ka gjetur një thyerje. Kjo pavarësi ashtu si edhe mënyra e ekzekutimit të një vendimi reflekton lirinë e zgjedhjes, bashkëngjitur me detyrimin parësor të shteteve kontraktuese nën Konventë për të garantuar liritë dhe të drejtat (neni 1). Nëse natyra e shkeljes lejon *restitutio in integrum*, përgjegjësia i kalon shtetit përkatës. Nëse, ligji kombëtar nuk lejon ose lejon pjesërisht-kompensimin për pasojat e shkaktuara nga thyerja e ligjit, neni 41 i jep të drejtën Gjykatës të mbështesë palën e dëmtuar me aq kompensim sa e gjykon ajo të arsyeshme (shiko *Brumarescu v. Rumanisë* (kompensim i drejtë) [Q GJ], nr>28342/95, 20, ECHR 2001-I).

29. Midis çështjeve që Gjykata merr në konsideratë për kompensim janë dëmet monetare (humbjet vijnë si rezultat direkt i shkeljeve të deklaruara), dëmet jomonetare (kompensim për ankthin, shqetësimin dhe pasigurinë të shkaktuara nga shkeljet e bëra), si edhe humbjet e tjera jomonetare (shiko, midis autoriteteve të tjera, *Ernestina Zullo v. Italisë*, nr.64897/01, 25, 10 nëntor 2004). Për më tepër, nëse një ose më shumë dëme nuk llogariten siç duhet, ose dallimi midis dëmit monetar dhe jomonetar është i vështirë për t'u bërë, Gjykata mund të vendosë të bëjë një vlerësim të përgjithshëm (shiko *Comingersoll v. Portugalisë* [QGJ], nr.35382/97, 29, ECHR 2000-IV).

30. Gjykata vë re se Qeveria përgjegjëse ka ngritur dy linja kryesore për argumentim. E para ka të bëjë me truallin që duhet kompensuar dhe e dyta mbështetet mbi metodën për llogaritjen e dëmit monetar. Për pasojë Gjykata do të marrë në shqyrtim dy çështjet e mëposhtme.

b) Qëllimi i çështjes

31. Gjykata thekson se në vendimin themelor vihet re një shkelje e nenit 6 § 1 të Konventës dhe nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës në lidhje me dështimin e autoriteteve për të kompensuar aplikuesit në vend të rikthimit të pronave të tyre, duke mos zbatuar kështu vendimin e formës së prerë të gjykatës vendore në favor të aplikuesve (shiko më sipër paragrafin 3). Gjykata, gjithashtu, thekson se vendimi i formës së prerë marrë nga gjykata vendore i njeh aplikuesve të drejtën për kompensim vetëm për 1,456 m². E drejta e tyre për kompensim për truallin me sipërfaqe 181 m², siç ishte pranuar nga vendimet e Komisionit, nuk u mor në konsideratë.

32. Kështu, Gjykata do të kontrollojë përllogaritjen e dëmit monetar për truallin prej 1,456 m². Në lidhje me të dhënat përkatëse në vendimin themelor, nuk është bërë asnjë ankesë për sa i përket mospagimit nga ana e autoriteteve të kompensimit ndaj aplikuesve për truallin me përmasa 181 m².

c) Metoda e përllogaritjes

33. Gjykata vë re se në çështjen aktuale *restitutio in integrum* nuk mund të aplikohet mbi masat e marra nga gjykatat vendore. Për këtë arsye gjykatat vendore urdhëruan që aplikuesit të kompensoheshin sipas aktit të pronës. Në lidhje me këtë, Gjykata do të bëjë një rishikim të kompensimit.

34. Gjykata nuk mund të pranojë propozimin e shtetit përgjegjës për aplikimin e metodës së përllogaritjes së dëmit monetar sipas mënyrës së miratuar nga Dhoma e Madhe e Gjykatës në çështjen e *Guiso-Gallisay* (kompensim i drejtë), i cituar më sipër. Vihet re se në gjykimin e *Guiso-Gallisay* i datës 8 dhjetor 2005, dhe në çështje të tjera italiane të ngjashme në lidhje me shpronësimin e ndërtimeve, një autoritet publik kishte zënë tokën për të bërë punime publike pa plotësuar më parë procesin formal të shpronësimit. Si rezultat i kësaj, pronësia i kalonte automatikisht autoritetit publik ose pas përfundimit të punimeve ose pas një periudhe të caktuar kohe, në varësi të rrethanave. Ndryshe nga çështja *Guiso-Gallisay*, çështja aktuale nuk ka të bëjë me shpronësimin e ndërtimeve.

35. Gjykata thekson se në këtë çështje, është mospagimi i kompensimit dhe jo mënyra e paligjshme e përfutimit të tokës, si në çështjen *Guiso-Gallisay*, e cila përbën thyerjen e nenit 6 § 1 dhe nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës (shiko, *mutatis mutandis*, *Scordino* (nr.1), cituar më sipër, § 255).

36. Në përllogaritjen e shumës së dëmit monetar, Gjykata shpjegon se, në bazë të rrethanave specifike të kontekstit shqiptar, do të ishte më mirë që të mos përdorej metoda e përllogaritjes së përkthyer në çështjen *Driza* (cituar më sipër, §137) sipas së cilës shumata e kompensimit duhet të korrespondojë më vlerën e truallit në kohën kur janë marrë vendimet e autoriteteve vendore. Gjykata vëren se në atë kohë hartat e vlerësimit të tokave nuk ekzistonin. Shteti përgjegjës duhej t'i miratonte me urgjencë të tillë harta, me qëllimin e vetëm për të

përlllogaritur shumën e kompensimit financiar dhe për të shmangur ndonjë spekulim të përmendur nga Gjykata sipas nenit 46 të Konventës (shiko *Driza*, cituar më sipër, § 126).

37. Gjykata vë re me interes se autoritetet kanë miratuar hartat e vlerësimit të pronave për të gjithë territorin e Shqipërisë. Çmimi i referencës, ashtu siç ishte theksuar nga Gjykata, reflekton vlerën reale të tregut dhe përmbante tregues si të interesit ashtu edhe të inflacionit në kohën e miratimit të hartave. Kështu, Gjykata do t'i mbështesë përlllogaritjet e saj për dëmin monetar mbi hartat e vlerësimit të pronave të miratuara sipas rajonit të Tiranës në vitin 2008.

38. Gjykata e hedh poshtë kërkesën e aplikuesve për kompensim për dëmin e shkaktuar nga pamundësia për përdorim dhe zotërim të truallit. Ajo vë re se vendimet e gjykatave vendore ishin të qarta për sa i përket kompensimit të aplikuesve në vend të rikthimit të pronës, kështu që aplikuesit nuk mund t'i interpretojnë ato vendime si një mundësi e mëvonshme që ata të mund ta japin me qira tokën apo të ndërtojnë një godinë në të.

39. Duke marrë parasysh këto faktorë si edhe duke qenë racional në vendimmarrje, Gjykata e konsideron të arsyeshme t'i akordojë aplikuesve 1,900,000 euro për dëmin monetar dhe jomonetar, plus edhe çdo taksë tjetër, e cila mund t'i ngarkohet kësaj shume.

B. Kostot dhe shpenzimet

40. Aplikuesit deklaruan një shumë të përafërt prej 18,000 eurosh për kostot dhe shpenzimet e bëra gjatë procedurave vendore dhe atyre në Strasburg. Megjithatë, ata nuk mundën të paraqisnin dokumente mbështetëse.

41. Qeveria pranoi se shumat e deklaruara nuk kishin baza për t'u vërtetuar.

42. Sipas ligjeve për çështjet e Gjykatës, një aplikues rimbursohet për kostot dhe shpenzimet e tij, për aq kohë sa vërtetohet se ato janë bërë në të vërtetë dhe janë bërë sipas nevojave dhe situatës (shiko *Gjyli v. Shqipërisë*, nr.32907/07, § 72, 29 shtator 2009). Së fundmi, rregulli 60 §§ 2 dhe 3 të rregullave të Gjykatës përcakton se aplikuesit duhet të bashkëngjisnin me kërkesat e tyre për kompensim “çdo dokument tjetër mbështetës”, në të kundërt Gjykata “mund t'i kundërshtojë kërkesat në tërësi ose pjesërisht”.

43. Në lidhje me çështjen konkrete, Gjykata nuk akordon ndonjë shumë për kostot apo shpenzimet, duke qenë se aplikuesit nuk paraqitën ndonjë dokument, si për shembull, fatura të artikujve apo *invoise*.

C. Interesi i papaguar

44. Gjykata e shikon si të arsyeshme që interesi i papaguar të bazohet në shkallën marginale të huas sipas Bankës Qendrore Europiane, duke iu shtuar tre për qind.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NË UNANIMITET

1. Vendos:

a) se shteti përgjegjës duhet t'i paguajë aplikuesit së bashku, brenda tre muajve nga data në të cilin vendimi bëhet i formës së prerë në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, 1,900,000 euro (një milion e nëntë qind mijë euro) bazuar në dëmin monetar, plus edhe çdo taksë që mund të jetë e tatueshme, duke i konvertuar në sistemin monetar vendas të shtetit përkatës sipas normave që aplikohen në datën e bërjes së pagesës;

b) që prej përfundimit të tre muajve të sipër përmendur deri në momentin e pagesës interesi do të paguhet sipas shumës së mësipërme me një vlerë të njëjtë me vlerën marginale të huas së Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së mospagimit plus tre për qind;

2. Heq nga përgjegjësia e vet kërkesën e aplikuesit për kompensim.

E mbajtur në anglisht dhe në formë të shkruar, më 7 dhjetor 2010, në bazë të rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të rregullave të Gjykatës.

REGJISTRAR
Lawrence Early

PRESIDENT
Nicolas Bratza